

Publicerad 2020-06-02 06:32 av lodjuret/seglare

Jag kommer att spontanskriva texten endera dagen, bara inte just nu, men vill ha ramen färdig för att bara gå in och bla bla bla... En text med samma namn ligger inlagd i dagbok, här kommer en kopia till original...

Kvinnokroppen - bokstäverna i ordet formar var 'vers'

Kent heter den gosse vilken undrar så om kvinnan och hur hon kan vara funtad. Kanske är hon som en del människor vill ha henne att vara, representant för hela det kön som kallas för just kvinnor. Han tänker sig samtidigt att även om en kvinna, eller var och en av dem, är en sådan representant för 'sitt kön'. Det nog är rätt personligt även, eftersom, likt hos mannen, var och en är sin egen kropp och själ.

Vilsen ändå känner han sig, där han känner sig såväl ensam, det vill säga i avsaknad av annan eller andra. Som även glad åt att stundom kunna vara själv, det vill säga att kunna gå undan och väl sin egen möjliga frihet i att kunna välja, inom sin egen sfär visserligen. Kunna vara i sin egen plats och vrå, andas sin egen valda luft och göra just det som står honom till buds att göra på egen hand.

Inom sig reser han precis vart själen och lusten tar honom. Än är han i minnet ett barn på kanske sju år, än är han femton, trettiosju eller sjuttionio. Bara att han inte levt så länge än, men när han ser en äldre man föreställer sig att kunna bli 'så gammal'. Om än han nog inte blir åttiosju, då han ser en äldre kvinna. För, har han läst eller hört någonstans, i snitt blir kvinnor minst tio år äldre än en man. Även om också korta människor, under en meter och sjuttiotvå centimeter, lever längre än de som är längre än så.

Nina exempelvis, hon är något kortare än sin partner. Erik, som är hennes sambo, mäter hela en meter och åttiofem centimeter. Medan hon själv är ungefär en meter och femtiofem centimeter. I och för sig har hon inte kunnat bestämma själv vare sig hur länge hon skall få leva, hur det än blir och inte heller hur lång hon skulle bli. Hon bestämde kanske inte heller hur kroppen skulle se ut i övrigt. Vilka delar av hennes kropp som skulle ha den form som den har 'idag'.

Någon har ibland kallat henne för 'sötnos' eller vid andra epitet som hon kunnat göra skäl för eller inte. I hennes ögon är det istället medlemmar av barn eller någon som är av en mans kön är just söt'a. Själv är hon visserligen sig själv närmast, men i spegeln kan hon inte se vad andra ser. Hon kan bara utifrån sina egna värderingar se sig själv och möjliga brister eller fördelar. Hon har lättare att se bristerna än fördelarna. Andra som ser henne, där brukar det bero på om det är en kvinna eller en man som tittar.

Om hon skall vara självkritisk, så överväger det hon betraktar som brister. Det är även vad hon främst brukar få höra om sig själv, av andra representanter av sitt eget kön. Det är då andra kvinnor. De kan vara avundsamma eller bara äga en vilja av att peka på just det som verkar uppenbart, just då eller 'bara är'. Om hon skall låta sig smickras en smula, då är det ofta vad någon man kan ha att säga. Hon vill gärna tro om sin

person att hon ibland lyckas med att vara till sin fördel.

Kent har en liknande erfarenhet och uppfattning om sin egen person och existens i tillvaron. Han träffar stundom på Nina och uppskattar ofta hennes närvaro, då hon inte genast är elak eller giftig, som en del andra människor han mött, är eller kunnat vara. Han vet inte säkert om det beror på honom själv eller deras möjliga avund. Han misstänker starkt att han inte kommer att få veta det heller. Oavsett om andra tror sig sitta inne med ett eller annat svar. Kanske känner sig människor provocerade av att han finns eller har de möjliga egenskaper han äger och inte de.

Rov för sin egna känslor kan vem som helst vara, där är nog såväl Nina som Erik just lika'r. Nina tror sig känna sin egen kropp och själ. Ändå häpnar hon ibland över 'nya' eller i vilket fall 'okända' sidor hos sig själv. Hon kan komma på sig själv med att plötsligt vara på litet olika sätt hon inte just trodde sig själv om att uppträda. Där spelar såväl 'fina sidor' som 'mindre fina sidor' olika roller. Hon undrar även om andra kan tro sig se eller uppleva henne, som hade den eller den en sorts superkraft. Antagligen var det beroende av om hon blev upplevd av en kvinna eller en man.

Om bröstet exempelvis blev iakttagna av en man, det troligen var ur just en mans perspektiv och förhållande till dem hon 'bara hade'. Om det å andra sidan var en kvinna som bligade, det ju var ur en kvinnas förhållande till vad det kunde innebära att ha, avseende storlek och form. Tittarens egen relation till just kroppsdelar och de möjliga upplevelser som dessa kunde ge upphov till. Ibland hade hon kunnat våga sig på att fråga andra kvinnor vad de tyckte om sina egna kroppsdelar. Ibland hade hon fått litet olika svar och ibland mera en 'blick', som om den tillfrågade undrade över frågan alls kom. Då fick blicken ersätta möjliga svar och hon frågade inte personen ifråga igen. Hon hade aldrig kunnat förmå sig att ställa sådana frågor till en man, exempelvis Erik.

Petnoga var hon inte precis, men då och då kände hon att det nog kunde vara 'farligt' att blir mera 'på', när det gällde en del saker. Som förhållandet till andra människor. Som i vänskap eller i kärleksförhållanden. Då och då under livets gång hade hon kunnat känna att det nog var 'mera säkert' att inte ställa frågor hon var rädd för att få svar på. Det var skönt att vara förälskad i någon, men ibland, som när hon ännu var omkring en sju eller tio år, det kunde vara just tryggt att bara vara. Hon blev glad då hon kände för eller tänkte på, sin egen förälskelse. Skina upp och känna att hon i vilket fall kunde glädja sig åt att se annan eller bara just drömma en smula.

Plötsligt kan hon bli ledsen och som brista i gråt inombords. Åt utseendet på en fot eller tå. Om en människa hon själv förväntat sig skall 'vara glad', plötsligt inte kan som 'leverera'. Då kan hon själv som tappa fotfästet i tillvaron och komma på sig själv med att undra 'och nu?' Var det inte mera än så? Men som för att muntra upp sig själv eller göra något annat, skingra oroliga känslor, går hon ut i vädret, tar en annan väg än vanligt och kanske även som 'provar sina vingar'. Nog kan hon väl själv 'gå sin egen väg'? Hon är i vilket fall sällan rädd för att göra någonting alls, resa själv eller i sig själv. Hon är i vilket fall inte 'lätt skräm'd'.

Erik är en sådan där vän som hon inte behöver vara rädd för. Hon begår ändå inte misstaget att tro att han alltid skall komma att 'säga ja', om det finns möjligheten att välja mellan 'ja', 'nej', 'senare, jag hör av mig' eller 'var god försök senare'. Sådär som det kan låta i telefon ibland när 'det är mycket att stå i', dit hon ringt för att få eller lämna besked. Hon är trots allt glad över att finnas 'fortfarande' och över att vara kvinna, så att hon kan glädjas över att 'det finns ett hav av män'. Fast inga andra som Erik förstås. Det finns några kvinnor som är 'okej' eller till och med 'våldigt okej'. Vilket känns tursamt för henne, att de trots allt finns där.

Någon gång då och då, känns verkligheten som just så hård och kall som någon annan velat ha den till att vara. Då känner hon sig liten och ensam. Då finns där ingen. Som när hon ringer någon, bara för att få höra en röst. Då det plötsligt inte räcker med att sjunga en stump för sig själv eller att tänka glatt eller 'högt för sig själv'. Det är upptaget precis överallt, ja eller så är det ingen som 'lyfter luren', då hon ringer. Ibland är hon ensam, i avsaknad av sällskap. Ibland är det som om hon vore ensam i hela världen och var gata eller park skulle kunna som gapa ödsligt tom. Sedan tar hon sig efter någon timme eller så, samman igen och räknar helt 'kallt' med sig själv och börjar 'rotera' och 'gå igång' av egen kraft.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten